

Δεν τον αντιλαμβανόμαστε με τις αισθήσεις μας! Τον μετρούμε, όμως, και τον βιώνουμε, ένιοτε τραυματικά, μέσα από την ανελέητη των προσώπων και των πραγμάτων τη φθορά.

Ο Ηράκλειτος, με τη γνωστή ρήση του «τα πάντα ρεί», υπήρξε ο εισηγητής μιας συνεχούς αλλαγής και αδιάκοπης ροής, χωρίς επιστροφή.

Ο Πλάτωνας διαπίστωσε πρώτος ότι ο χρόνος συνδέεται με τα εφήμερα, που αλλάζουν, ενώ η αιωνιότητα με τα αιώνια, τα σταθερά και τα αμετάβλητα.

Ο Αριστοτέλης, θεώρησε ότι ο χρόνος είναι μία όψη της κίνησης των σωμάτων.

Κατ' άλλους, βέβαια, ο χρόνος είναι χρήμα...

Κατά τη Χριστιανική διδασκαλία, όμως, ο χρόνος είναι εισαγωγή στην αιωνιότητα.

Σύνθημα του Χριστιανισμού δέν είναι τό «carpe diem», άδραξε, δηλαδή, το σήμερα, το εφήμερο παρόν, αλλά το «επιλαβού της αιωνίου ζωής»( Α΄Τιμ. 6,12), άδραξε, δηλαδή, την αιωνιότητα.

Γι' αυτό και για το Χριστιανισμό μεγαλύτερος ληστής είναι ο ληστής του χρόνου.

Ο χρόνος είναι πολυτιμότεο και δυστυχώς αναντικατάστατο αγαθό, μη ανανεώσιμο.

Είναι δάσκαλος, σύμβουλος, κριτής, δικαστής, αληθινό εισητήριο προς την αιωνιότητα.

Μια μικρή, απλή, αλλ' άκρως διδακτική ιστορία αναφέρει ότι ένας ετοιμοθάνατος γέροντας απειλήθηκε από τις ώρες, που σπατάλησε σε μάταια πράγματα· «μας καταπάτησες, μας περιφρόνησες, μας κοροΐδεψες. Μας έκανες να κοκκινήσουμε από ντροπή. Μας γέμισες εγωισμό και ματαιοδοξία. Μας άφησες να κιτρινίσουμε από την οκνηρία...Εμείς θα γίνουμε οι δέημοί σου στην αιωνιότητα»!....

Μπροστά στη φθορά των πραγμάτων, που ο χρόνος επιφέρει, στεκόμαστε συχνά αδύναμοι και φοβισμένοι, επιθυμώντας νά παραμείνουμε για πάντα νέοι.

Καταφεύγουμε σε μάταιες ψευδαισθήσεις και νομίζουμε ότι ο χρόνος περνά, ενώ εμείς μένουμε...

Και δεν συνειδητοποιούμε ότι κάθε χρόνος, κάθε μήνας, κάθε μέρα, κάθε ώρα, που περνά, μας φέρνει όλο και πιο κοντά σε 'κείνη τη Μεγάλη Μέρα, που θα κληθούμε να δώσουμε λογαριασμό για το πώς διαθέσαμε το χρόνο της επίγειας παρουσίας μας.

Ήδη, το 2008 τοποθετήθηκε στα αρχεία της ιστορίας. Το 2009 ανέτειλε. Οι έμποροι και οι επιχειρηματίες έκαναν τους ισολογισμούς τους, πήραν τις

αποφάσεις τους, κατέστρωσαν τα σχέδιά τους και άρχισαν ήδη τις ενέργειές τους.

Το ίδιο θα πρέπει να κάνουμε και οι Χριστιανοί, οι «μεγαλέμποροι της αιωνιότητας».

Με «καρδίαν καινήν» (Ήζ. 36,26), οι «καινοί άνθρωποι» (Εφεσ. 4,24) και με «όνομα καινόν» (Αποκ. 2,17), ας βιώσουμε το νέο έτος ψάλλοντας την « καινήν ωδήν» (Αποκ. 5,9 και 14,3), της αγάπης, της φιλαδελφίας και υποστήριζοντας με τόλμη τις αλήθειες του Θεού και τα δικαιώματα του ανθρώπου!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄